

Popper Péter

Sárkányok barlangja

Popper Péter: Sárkányok barlangja

Popper Péter
Sárkányok barlangja
(Részlet)

Könyv egy nem létező ember gondolatairól
az abszurd világban - vagyis Rólad és Rólam

(Részlet)

Saxum

Borítóterv: Pintér László

ISBN: 978-963-248-116-6

Saxum Kiadó Kft.

Felelős vezető: Jenei Tamás

Felelős szerkesztő: Zsolnai Margit

Tördelőszerkesztő: Pintér László

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

A könyv címe Ken Kesey
Száll a kakukk fészkére című
művében fellelhető ajánlásra utal:

*Vik Lovellnak, aki arra tanított,
hogy sárkányok nincsenek.
Aztán elvezetett a barlangjukhoz.*

FIGYELMEZTETÉS!

Ez a könyv nehezen vállalható gondolatokat is tartalmaz, amelyek az elme tüskebozójában bújnak meg, és RONGY-MACSKA közreműködésével kerültek napvilágra.

Légy óvatos, és vigyázva nyúlj a bokrok közé.

Ha valami megszúr, kapd vissza a kezed!

*Záróra előtt ajánlom ezt a
könyvemet
KARDOS G. GYÖRGY nyug-
talan szellemének,
akit annyira
megbántottam, hogy már
csak azért is meg kell újra
születnem,
hogy rendezhessem közös
dolgainkat.*

Emlékére hadd idézzek róla egy sztorit:

Azzal dicsekedett, hogy Izraelben ő volt az első katona, akit lecsuktak. Aztán földet kapott és berendezkedett. Egy napon az anyja telefonált: „Gyuri, gyere haza! Beteg vagyok.” Azonnal visszajött Magyarországra. Már a határon letartóztatták, és bevitték az ÁVH-ra. Három fiatal tiszt hallgatta ki. Ki ő, mi ő, miért tért vissza? Egy idő után két tiszt elment ebédelni.

Kettesben maradtak. Akkor megszólalt a harmadik héberül:

- Szépek még a lányok a Dizengoffon?

Első rész
Izashan találkozásai azokkal,
akikkel nem akart találkozni

Emlékmorzsák

1.

Ondócséppből és petesejtből keletkezünk. Testből, vérből és ürülékből jövünk a világra. Éveken át pusztuló sejteinket kell folyamatosan újakra cserélnünk. Jóízű, illatos anyagokat gyömszölünk a szervezetünkbe, és gusztustalan, bűdös exkrementumot nyomunk ki magunkból. Valami mindig rosszul működik bennünk. Szerveink rohadni kezdenek, tönkremennek. Amikor már a teremtett anyag nem képes az életre, és semmiféle hasznukat sem lehet venni, elásnak minket, kukacok táplálékaként elrothadunk egy ládában, netán elégetnek, hogy még egykori formánknak se maradjon emlékezete.

A legfontosabb, hogy mindezen bevezetés után a Teremtés nagyszerűségéről, a Lélek Halhatatlanságáról és a Szellem Diadaláról kezdjünk gondolkodni – miközben időnként rosszillatú szelek távoznak belőlünk, annak jeléül, hogy a bomlás már világra jöttünkkor megkezdődik?

Izashan addig is találkozott ezekkel az igazságokkal, de kikerülte őket. Huszonhat éves korában leült velük beszélgetni.

Miért ült le?

Talán gyerekkori, szeretett olvasmánya, *Adzsungel* könyve miatt. Kipling azt írja Maugliról: nincs számára fontosabb, mint hogy minél finomabb ennivalót szerezzen magának. Ezt tanulta a farkasoktól, akiknek ezen kívül a biztonság, a vadászterületük védelme meg időnként a szaporodás és a kicsik gondozása jelenthet gondot. Ennyi az élet, amit néha játék, ritkábban pedig küzdelem a falkában elfoglalt rangért színez izgalmassá.

Izashan egyre gyakrabban tapogatta a fejét, mert úgy érezte, hogy onnét áramlik valamennyi rossz sugárzás, ami összekuszálja, sőt bemocskolja az életét. Nyilvánvalóan az agyával volt a baj. Korántsem tartotta magát elmebetegnek, csak túlfejlett agya áldozatának. Akár a többi embert, a boldog lelki szegények kivételével.

Arra gondolt, hogy a tudat mániás-depressziós betegség-féle.

Arra gondolt, hogy a tudat fejlődése valahol áttörte saját határait, és beleszabadult a végtelenbe. Amikor már nem volt igazán szükség további növekedésére, vajon miért nem járta a többi szerv útját, az elsorvadást, a visszafejlődést, a feleslegessé válást? Miért nem volt annyi intelligenciája az intelligenciának, mint például a vakbélnek?

Az indiai mondásra gondolt:

Ötféle halott van az élők között:

A beteg,

a szegény,

az idegenben élő,

a mindig szolgáló

és az, aki a szavak értelmét nem érti.

És hányféle élő van a halottak között?

aki emlékezik, de őt elfelejtették,

aki emlékezik, s rá is emlékeznek,

aki túl messzire távozott,

aki túl közel maradt,

aki nem tudja, hogy meghalt.

Izashan először széken, karosszékben ülve beszélgetett. Aztán a földön ülve, fejét felhúzott lábai közé hajtva. Aztán hanyatt fekvé. Aztán hason fekvé. De beszélgetés előtt mindig csendben állt egy darabig, kezét feje felett kupolává kucsolva beszélgető társa tiszteletére. Ki volt a társa? Bárki

lehetett: önmaga, egy démon, egy angyal, a sátán valamelyik szolgálója, egy megvilágosodott vagy pogány halott, vagy valaki egy másik kozmoszból.

Izashan négy dolgot tagadott meg a teremtésből. *A betegséget, az öregséget, a halált, a szűnyogokat.*

S mert Isten mégis létrehozta, szigorú büntetést mért rá.

Isten büntetése a megsemmisülés volt. Ha élőlény lett volna, akkor halál. Ha eszme, akkor szétesés a zavarodottságban. Ha pedig csak úgy kitaláltak, mint egy különleges ötletet, akkor kék masnival a nyakában mehetett volna játszani a homokozóba.

Hosszú időbe telt, amíg Izashan bizonytalanul sejteni kezdte, hogy tulajdonképpen az Istennel beszélget. Ez azt jelentette, hogy Istenre nem hatottak Izashan átkai. Izashan bámulta a homokozót és benne a totyis, kékszalagos létezését éppen csak megkezdő Istent, buggyos fehér hózi-ban. De a homokozó tágulni kezdett, egyre végtelenebb lett, sivataggá alakult. S a sivatagban tombolt a homokvihár. A homokvihár Széth isten volt – aki akkoriban a görögök által Tüphonnak is mondatott.

Ennyi leszel csak? – kérdezte Izashan –, szélfúttá homok a föld felszínén, vagy akár hatalmas hullámok egymásra zúdulása a tengeren, amíg alattuk kétezer méter a mozdulatlan nyugalom? A homokba köpött, hogy ismét játszótérre zsugorodjon, s elnézte Istenkét, aki a fehér bugyogóján át a homokba vizelt. A vizelet minden cseppje aranyos rózsabogárrá változott, és azok szétrepültek a világ minden tája felé.

Izashan vállat vont, és hazafelé indult. Nehezen férközött a szívébe ez a látomás.

* * * * *

